

*A bátorság azt jelenti,
hogy ki mersz állni azért, amiben hiszel
– és hogy meg is mered kérdőjelezni.*

Brave

b á t o r

fine ●
selection

TAMARA WEBBER

TAMMARA WEBBER

Brave

b á t o r

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

PROLÓGUS

1980

Jeffrey McIntyre elvigyorodott, ahogy becsapta a zsúfolt, roskatag lakókocsi ajtaját, ami egyszerre szolgált kicsi, alakulóban levő építkezési vállalkozása helyszíni irodájaként, tárgyalójaként, étkezőként és esetenként pihenőszobaként is. A vállalkozásnak, amire társával épp az imént próbálták rádumálni a lakókocsiból kilépő férfiakat. Mindhárom helyi üzletember volt, egy rakás befektetésre váró lóvéval. Persze ahhoz túl körmönfontak voltak, hogy azonnal belemenjenek az üzletbe. Nem vitték volna ilyen sokra, ha alapos utánajárás nélkül, hasraütésszerűen hoznának döntéseket, és ezt Jeff tisztelte is bennük. Tenyere mégis kellemesen bizsergett a határozott, erős kézfogások után, mert mindegyik a letagadhatatlan, bár ki nem mondott kedvező ítéletet közvetítette. Igen!

A nagy bankok begyöpösödött hiteltanácsadói meg az építőipar nagy hatalmú kapuőrei nem akartak kockáztatni két 26 éves fickóval, akik mást se tudtak felmutatni, csak a nagy álmaikat. Zeke-nek és neki elégszer mutattak már ajtót ahhoz, hogy ha más fából

faragták volna őket, már rég feladják, és leteremtett kölykökként szépen elbujdokolnak szégyenükben. De most aztán elmehet a picsába az összes arrogáns pöcsfej az átkozott pénzével, mert a McIntyre & James Építési Vállalatnak hamarosan befektetői lesznek!

Jeff meglazította a ritkán hordott nyakkendőjét, és kigombolta inge felső gombját. Végre kiszabadíthatta izmos nyakát a keményre vasalt gallér fojtószorításából. Elsőbálozó menyasszonya kijelentette, hogy ha komoly üzletet akar kötni, akkor az ing kötelező. Lehetséges, hogy akkor és ott felhúzta az orrát a kéretlen tanácson, de tudta, hogy a lánynak igaza van, így megfogadta. Szélesedő vigyorral fordult partneréhez, akinek arcán visszafogottabb mosoly ült.

Ezekiel James természeténél fogva óvatosabb volt. Mindig ő emelt szót az ésszerűség mellett, amikor Jeff bikaként rohant volna a falnak, mindig biztosra véve a győzelmet, amivel legalább annyiszor fogott padlót, mint ahányszor sikert aratott.

Rá jellemző visszafogottsága ellenére Zeke szeme is tágra nyílt, és bizakodó remény fénye ült a tekintetében. Kezét összefonta, könyökét a térdére támasztotta, úgy hajolt előre az egyik megviselt bőr irodaszéken, amit egy használt irodabútor-kereskedésben találtak Fort Worth keleti részén. Sötét bőren sárgán csillogott a jeggyűrűje. Egy héttel korábban elárulta, hogy csinos kis felesége szeretne végre nekilátni a babaprojektnek. Ő pedig boldoggá akarta tenni, de óvatos természete azt súgta, hogy várjon a családalapítással, amíg a cége Jeff-fel sínre nem kerül.

– Na, mit gondolsz? – kérdezte Zeke. A lány hangú, higgadt kérdés szinte bosszantotta üzleti partnerét. Hogyhogy nem robban szét az izgalomtól, amikor Jeff alig tudja visszafogni magát, hogy ne ugraljon örömeiben, és ne vágja a sikerüket egy-két jól irányzott sértéssel az eddig megismert kételkedők önelégült pofájába?

Persze Jeff jól ismerte barátja szomorú múltját. A szülei majd' beleszakadtak a munkába, kezük megkérgesedett a kemény fizikai munkától, hogy el tudják tartani a családot, és jusson étel az asztalra Zeke-nek meg a húgának, Lilának. Az édesanyját tüdőrák vitte el, pedig soha cigihez nem nyúlt. Nyolc éve temették el. Az apjának pár hónappal később lebénult a jobb karja, amikor a raktárban, ahol dolgozott, rázuhant egy nehéz gép valamilyen alkatrészre. Mivel egy kicsit spicces volt, a cég még azelőtt kirúgta, hogy hazaengedték volna a megyei kórházból, így megfosztották őt a mozgássérültségély lehetőségétől is. Bár perelhetett volna, nem könnyű olyan ügyvédre akadni, aki szívesen képvisel egy alkoholos befolyásoltság alatt dolgozó, fekete munkást – legalábbis Zeke-nek ezt mondta, amikor a kérdést feszegette.

– Már úgys túl késő, fiam! – jelentette ki az apja. – Jobb, ha meggyünk előre tovább.

Zeke pontosan tudta, hogy kinek kell majd törnie az utat.

Tízennyolc évesen csöndes volt, de ambiciózus, és úgy tervezte, hogy főiskolára megy. Csakhogy nem lett volna pénze a tandíjra, miközben gondoskodnia kellett anyátlanná vált húgáról, saját magáról, és egy apáról, akinek bőrére úgy tapadt rá a gyász és az önsajnálát, mint a többnapos izzadság. Így hát munkát vállalt az építőiparban. Kimerítő, olykor veszélyes munka volt, főleg egy olyan fiatalembernek, aki képtelen volt megálljt parancsolni kreatív elméjének, és állandóan újabb lehetőségeket ötölt ki, melyekkel az általa épített teretket hasznosabban lehetne kihasználni, és vizuálisan is vonzóvá lehetne tenni. Viszont ez a munka jobban fizetett, mint bármi, amihez megvolt a képesítése.

Egy évvel korábban egy észak-dallasi építkezésen akadt össze Jeff-fel. Augusztus volt, a fokok az egekbe szöktek, 36-37 Celsius fölé,

és éppen sorházak vázát húzták fel. Mindegyik pontosan olyan volt, mint az előző, mintha sütikinyomóval gyártották volna le őket. Munka közben elmesélte Jeffnek, hogy milyen elképzelései lennének a luxuskategóriás, a megrendelő igényeire szabott, de a vállalatnak mégis praktikus házakkal kapcsolatban, amit az építési vezető mindig félresöpört. Süllyesztett világítás, apró beugrók és rejtettterek, ülősarkok, beépített szekrények az egyébként kihasználatlan terekben. Egy közeli grillbüfében, ahol általában Jeff volt az egyetlen fehér, Zeke felrajzolta, milyen személyre szabható alternatívákat lehetne javasolni az alaprajzokra.

– Állandóan azzal jönnek valamilyen formában, hogy az ilyen baromságokra vannak tervezőik és építészeik, senkinek sem hiányoznak az én nagy ötleteim, csak menjek vissza dolgozni, és szereljem fel azokat a francos szekrényeket. És ezzel le is rendezik – magyarázta Zeke.

– Idióták – morgott Jeff, miközben átlapozta a precízen megrajzolt, részletes terveket. – Akkor sem ismernék fel a jó ötletet, ha a seggükbe harapna és farokká változna. – Egyenesen Zeke szemébe nézett:

– Saját céget kellene alapítanunk, barátom! Rendes pénzt kereshetnénk. Ez a kispályás hülyeség nem a mi asztalunk.

Lila, Zeke kishúga nem sokkal korábban diplomázott kitüntetéssel a Texas Tech Egyetemen, és friss tanárként Burlesonban vállalt állást. Az alkohol, ahelyett, hogy elűzte volna édesapjuk gyászát, inkább csak konzerválta, de ártalmatlan, magába süppedő alkoholistává lett, és egyik gyermekének sem volt szíve ezt a szemére vetni. Megegyeztek egymás közt, hogy gondoskodnak róla. Életében először Ezekiel James a maga ura lehetett, és készen állt, hogy kockáztasson, ahogy Jeffrey McIntyre szokott.

– Nos? – kérdezte újra, visszarántva a földre Jeffet. – Szerinted lesz köztük, aki kölcsönt ad nekünk?

Jeff úgy vigyorgott, mint aki világalomra készül törni, és már meg is kapta rá az engedélyt.

– Azt hiszem, a kitömött marhák be akarnak szállni, tesóóóó! – nyújtotta el a szót, és mind a 190 centijével hátravetette magát a nyirkos irodaszéken, hosszú lábait kinyújtva maga előtt. – Az egész átkozott környéken borítékolható a lakosságnövekedés a következő tíz évben. Ezt mi tudjuk, és ők is tudják. Ezzel vagyonokat lehet keresni, és ha annak a háromnak van egy jottányi esze is – márpedig tudjuk, hogy van nekik –, akkor mind a hárman be akarnak szállni.

1. FEJEZET

2014

Apus két perccel ezelőtt trappolt el mellettem és ki az ajtón, készen arra, hogy munkába fuvarozzon minket. Munkába... Konkrétan az első egyetem utáni munkahelyemre. Ahol az apámnak fogok dolgozni. Vagyis pontosabban szólva valakinek, aki jelent valakinek, aki az apámnak jelent. Biztosra vettem, hogy minden kolléga, aki kiérdekelte a helyét a Jeffrey McIntyre Egyedi Otthonoknál, vagyis a JMCH-nél, oda-vissza lesz az örömtől, hogy üdvözljön a csapatban.

Még egyszer végigmértem magamat az előszoba falilámpákkal megvilágított beugrójában álló háromrészes tükörben. Visszafogott, nyolccentis sarkú Ferragamo körömcipő (púderszínű), visszafogott DVF átkötős ruha (csokibarna), visszafogott Michael Kors táska, amit szinte bőrröndnek éreztem a karomon a korábban megszokott vállon átvetős, szájfény és iratok tárolására elégséges kis retiküljeim után.

A sötét napszemüvegben egy az egyben olyan voltam, mint az anyám. Ami nem is zavart volna talán annyira, ha nem 22 éves lettem volna, és ha egyébként alig vártam volna, hogy mindenki megjegyezze, milyen „bámulatosan festek egy 57 éveshez képest”. Anyám igen gyakran kapta ezt a bókot irigykedő kortársaitól. Persze anyám cseppet sem tartotta lealacsonyítónak igénybe venni a legjobb magánedzők és kozmetikai szalonok szolgáltatásait, a pénz sem jelenthetett akadályt, és a stylistjánál hónapokkal előre foglalt időpontot, hiába kért a csávó egy rakás pénzt. A köreiben mindenki így tett, de kevesen büszkélkedhettek hozzá hasonló eredményességgel. Hát ezért az irigykedés.

Bár a legkisebb ingerenciát sem éreztem arra, hogy középkorú legyenek, a tükör megmutatta, mire számítsak, amikor mégis eljön az az idő. Lehetne rosszabb is... Valami ésszel felfoghatatlan okból ez a gondolat kiborít, ahelyett, hogy hálát adnék a szerencsés genetikáért. Üresnek érzem magam, mintha nem lenne bennem semmi énbőlőlem. De ez nem újdonság.

A hatalmas táskámban volt egy piros bőr pénztárca, közepén egy kis, aranyszínű négyzetben a nevem kezdőbetűi. Anyától kaptam ajándékba az első munkanapomra. Mintha óvodába indultam volna. Mellé betettem még egy jegyzetömböt, a papírokat, amiket a HR-osztály kért, tollakat három színben, egy rottingot és egy elavult zsebszámológépet. Erősen fohászkodtam, hogy ez utóbbit ne kelljen használnom, mert elsőévesen, amikor felvettem a számtan előkészítőt, éppen nagyon benne voltam a strasszoszásban, szóval a kutyú úgy ki volt glancolva, mint a Salamon töke.

Mintha valami jelmezt öltöttem volna.

Vállalati Üzletasszony Pipi.

„Szedd össze magad, McIntyre!” – mondtam magamnak. – „Ideje felnőttkődni!”

Amíg apa leparkolt a kijelölt helyén, én felbámultam a travertinből, rönkfából és üvegből álló épületre, ami a 18. századi spanyol építészetet idézte, csak éppen újabb volt. Sokkal újabb. A vállalat irodaépülete tökéletesen példázta a cég jól felismerhető stílusát – ahogy a szüleim Észak-Texas kellős közepén álló európai kastélyhoz hasonlító háza is Southlake-ben, tornyocskákkal meg mindennel, ami kell. Tényleg csak a várárok meg a felvonóhid hiányzott róla, amin egyébként apám minden egyes alkalommal hangosan lamentált, ahányszor csak új srác jött értem a gimi alatt.

– Mehetünk, hercegnő?

Lenyeltem a horkantást, még mielőtt kibukott volna belőlem. Egész életemben szégyentelenül kihasználtam, hogy én voltam a legkisebb gyerek és az egyetlen lány a családomban. Ha hihetünk a házi videóknak, már két éves koromban szempilla-rebegtetéssel értem el, amit akartam. Az apámat mindig be tudtam fűzni, és nem is fogtam vissza magam. Szóval nem lenne igazságos, ha ezt most a szemére vetném. Csak hát...

– Talán itt az ideje, hogy hanyagoljuk ezt a becenevet, apuci! Tekintve, hogy odabent mindenkinek eleve teljesen jogos elképzelése van arról, hogyan is szereztem ezt az állást.

Apus felnevetett:

– Gyönyörű vagy, diplomás, és tökéletesen alkalmas erre a pozícióra, her... Erin!

– BA-diplomám van pszichológiából. Nem mondhatnám, hogy erről ordít, hogy mindent tudok az egyedi tervezésű házak építéséről.

– Ott van a neved az épületen, kincsem! – mutatott rá. – Ennél több ordításra nincsen szükség.

Megpaskolta a térdemet, mielőtt kiszállt volna a kocsiból.

Nem pont erről beszélek én is?

Lecsúsztam a tankméretű F-450 King Ranch kocsi anyósüléséről, miközben határozottan a combomhoz szorítottam a szoknyámat, nehogy ingyen villantsak bárkinek, aki éppen kifelé néz a csillogó, kőboltozatos ablakokon.

Anya anyukájának, a nagyimnak volt állandó mondása a „csak semmi ingyen villantás!”. Már tizenegy éves koromban rám szólt emiatt, és kicsit sem izgatta, hogy ezt akkor mennyire zavarba ejtőnek, tizenhárom évesen mennyire kínosnak, tizenhét évesen pedig milyen határozottan dühítőnek találtam. Bár az tény, hogy a mai napig nem sikerült kivennem a fejemből.

Apa monstrum pickupjában elfér öt megtermett macsó, el tud húzni egy rakás kisebb furgont vagy egy csorda elefántot, leggyakrabban mégis a szüleimet és elkényeztetett angol buldogjukat, Jacket furikázza a városban vagy az alkalmi kiruccanásokra Fort Worth-be vagy Dallasba. Hétköznapiokon anya egy Mercedes SUV-t vezet. Hogy ellensúlyozzam az általuk generált ökológiai lábnyomot, érettségi ajándékba egy hibridet kértem. Bár talán biciklit kellett volna.

Amint beléptünk az épületbe, minden fej felénk fordult, és a márványpadlós átriumot betöltötte a fojtott beszélgetés zaja. Úgy éreztem magamat, mint az aratási bálkirálynő a guruló pódiumon, és komoly önuralmamba kerültem, hogy ne kezdjek királynői integetésbe csak a hecc kedvéért. Mondjuk, nem hibáztathattam senkit a bámuláért. Én voltam a főnök lánya. A pénzbe csomagolt, két lábon járó kiváltság. Az új kollégáim arcára kiülő kifejezések a tágra nyílt szemű érdeklődéstől (ez volt a kábé tizenkét évesnek kinéző, de vagy fél kiló

sminket viselő recepció) a kevésbé leplezett ellenségességig terjedtek. Egy pasi a második emeleti galériáról olyan vasvillaszemet meresztett rám, mintha az esküdt ellensége jutott volna át a várfalon. Ejha!

Hálát adtam az égnek, hogy jó arcmemóriával áldott meg, még ha a neveket nem is sikerült mindig megjegyeznem, és arcomra ráfagyott barátságos mosollyal ismételtettem, hogy „Nagyon örülök a találkozásnak!” vagy hogy „De jó, hogy újra látlak!” mindenkinek, aki szemkontaktust létesített velem. Még a második emeleti fickó felé is villantottam egy diplomatikus üdvözlő mosolyt. Mire sarkon fordult, és eltűnt a szemem elől.

– Remek – mormogtam magamnak. Máris utált valaki, pedig alig tettem be a lábamat az ajtón.

Beszálltunk a liftbe, és magamban felujjongtam, amikor apa a harmadik emelet gombját nyomta meg. Megkönnyebbültem, hogy egyelőre elkerülöm a személyes találkozót Mr. Morcossal. A fényes márvány helyét a lépések hangját elnyelő plüssszőnyeg vette át, ahogy a folyosó végén helyet foglaló két hatalmas, ablakos iroda felé vettük az irányt. Apa kettőt kopogott a pénzügyi igazgató elegánsan berendezett irodájának nyitott ajtaján, majd választ sem várva besétált.

Hank Greene, bár nem voltunk vérrokonok, mégis olyan volt, mintha a bácsikám lett volna. A családjaink ezer éve ismerték egymást, ő, apa és Bud Sager azelőtt alapították a céget, hogy én vagy bármelyik bátyám megszületett volna. Még az utolsó pillanatban átfutottam a vállalat weboldalát, amiből kiderült, hogy Bud pár éve visszavonult, és a helyét unokaöccse, Ted vette át, aki jelenleg operációs alelnökként dolgozott. Hát, legalább nem számított újdonságnak a nepotizmus errefelé. Hurrá?

– Erin! Hogy vagy, drágám? – kérdezte Hank bácsi mosolyogva. Megkerülte hatalmas mahagóniasztalát, ami olyan fényes volt, hogy előlapján láttam a cipőm tükörképét, amikor tettem egy lépést előre.

Kinyújtottam a kezemet, hogy hivatalosabbá tegyem az üdvözlést:

– Mr. Greene! Örülök, hogy újra látom.

Apával összevigyorogtak.

– Mr. Greene, mi? Haha.

Az egyik kezébe fogta a kezemet, a másikkal meg megpaskolta, valahogy úgy, ahogy apa korábban a térdemet. Ennyi erővel nyomhattak volna egy barackot a fejemre, hogy aztán nyalókát dugjanak a számba, az isten szerelmére!

– Attól fél, hogy majd azt hiszik, csak azért van itt, mert az én lányom.

Apa szájából a teljesen jogos aggodalmam abszurdnak hatott.

Hank csak pislogott, aztán felkuncogott:

– Ugyan-ugyan. Rosszabb dologgal is vádolhatnának, mint azazal, hogy egy kis ártalmatlan családi kivételezés haszonélvezője vagy.

Megigazította keskeny, fényes fekete keretes szemüvegét, mely tökéletesen ellensúlyozta sűrű, őszülő haját és rendben tartott szemöldökét. A hibátlan összhangot nyilván a feleségének köszönhettem. Miranda Greene legalább olyan divatfüggő volt, mint az én anyám, ha nem még nagyobb. Greene-éknek két gyerekük volt, egy fiú és egy lány, mindketten egyetemre jártak. Gyakorlatilag egy bentlakásos bébiszitter nevelte fel őket, még azelőtt, hogy a bébiszitterek trendik lettek volna. Hank és Miranda elment ugyan a bajnoki meccsre meg az iskolai előadásokra, de a svéd modell külsejű, több

nyelven beszélő, elsősegélyre is kiképzett bébiszitter hordta a gyerekeket az edzésekre meg a zeneórákra, amíg nem voltak elég nagyok ahhoz, hogy saját magukat fuvarozzák.

Miranda nem önkénteskedett, mint anya, és amennyire én tudtam, más munkája sem volt. Évekkel ezelőtt megkérdeztem anyát, hogy mit csinál Miranda egész nap, mert azt hittem, talán otthon dolgozik, romantikus regényeket ír, esetleg részvényekkel kereskedik vagy divatblogot szerkeszt. Akkor készültem a gimibe, és gyűjtöttem a karrierlehetőségeket.

– Ó, dolgozik, nem is keveset! – felelte anyám lesajnáló hangnemben. – Napi 24 órát robotol az állásban, amire egész életében készült: a férjtartásban.

Aztán megkocogtatta a bevásárlószatyrot, amit behozott, és mielőtt elhagyta volna a szobát, még odaszólt nekem:

– Kipakolnád a cuccokat, drágám?

Nekem nem esett le, mire céloz, de a legfiatalabb bátyám, Pax, felhorkant. Éppen a rozsdamentes acél hűtőnk nyitott ajtaja előtt állt – mint mindig, ha éppen a konyhában tartózkodott.

– Mi az? – kérdeztem zavartan. – Nem vágom.

– Férjtartás – férj tartás. *Comprendes?* – Felkapta a PAX feliratú narancslésdobozt (mely bizonyította, hogy anya végképp lemondott arról, hogy a bátyókám valaha is megtanulja az alapvető illemszabályokat), és meghúzta.

Felgyulladt a fejem fölött a képzeletbeli villanykörte, és horkanva felnevettem. A férjtartás lehangoló karriernek tűnt – ugyanarról a férfiről gondoskodni nap nap után, amíg világ a világ. Nagyon szerettem apát és Hank bácsit, de nem ilyen életcélt akartam kitűzni magamnak.

– Apa a te korodban már figyelmeztetett a férjtartásra szakosodott lányokra. Kaptam tőle egy csomag óvszert, azzal a jó tanáccsal, hogy „tekerd be, mielőtt beteszed”.

– Fúj, ez undi!

Tizennégy éves fejjel el se tudtam képzelni olyan lányt, aki elég ostoba ahhoz, hogy lefeküdjön az én tizennyolc éves bátyámmal, azt meg pláne nem, hogy azért, hogy aztán kizárólag vele csinálhasa élete hátralevő napjaiban. Akkoriban Pax kedvenc időtöltése az volt, hogy végigdurrogtatta a folyosót, mint valami puffogó old-timer kocsi, amint odaért a szobám ajtaja elé. Egyéb hobbijai közé tartozott a kedvenc dalaim átköltése böfögésekkel tarkítva, a kajalopás a tányéromról, és hogy megpróbált a hóna alá szorítani, persze kizárólag súlyemelés után.

Nehéz volt elképzelni, hogy jelenleg huszonhat éves, egy másodosztályú baseballcsapatban játszik, és nemrég eljegyezte az egyik rajongóját (aki, saját szavaival élve, hajakat csinált a Pax lakásához közeli villámfodrászatban Albuquerque-ben, és felismerte a bátyámat, amikor az besétált haját vágatni). Pax azóta mereven ellenállt a szüleim összes kísérletének, amivel megpróbálták meggyőzni, hogy fejezze be a főiskolát, és szerezzen „egy rendes munkát”. Láthatóan eltökélte, hogy a saját tempójában válik felnőtté. Bár apa a legkisebb fiát illetően hivatalosan még nem dőlt a kardjába, az idősebb kettőnek már jó ideje osztogatta a kéretlen karriertanácsokat. Leo építészvezető volt a JMCH-nél, Foster pedig ügyvédjelöltként dolgozott egy dallasi irodánál.

Tavaly karácsonykor apa alaposan kikérdezte Fostert, hogy mikor lesz belőle partner.

– Basszus, apa, az még legalább tíz év, ha nem több!

– Ne káromkodj az anyád előtt! – pirított rá apa, mintha Foster még mindig gyerek lett volna. – Ha általában tíz év kell hozzá, akkor a te csilivilí diplomáddal hat-hét év alatt meg kell lennie, nem?

Foster a szeme sarkából Paxre nézett, és azt morogta az orra alatt:

– Hatszáz mérföldre laksz innen. Rohadt mázlista!

– A mázlinak ehhez semmi köze, bátyó! – felelt Pax, és a csipesszel leszedett még egy szelet sonkát a tálról, hogy már amúgy is roskadásig telt tányérjára tegye.

Ami az én életem igazgatását illeti, az nagyrészt anyámra maradt, bár a szüleim egyesítették erőiket, amikor megpróbálták lebeszélni arról, hogy pszichológia szakra jelentkezsek, még azután is, hogy hivatalosan bejelentettem. Először azt hittem, hogy azért, mert nem tartották az elme és a hozzá kapcsolódó mentális betegségek tanulmányozását igazi tudománynak. Az ő köreikben sokan így álltak a témához, függetlenül attól, hogy hány volt köztük jól funkcionáló alkoholista, vagy olyan, aki úgy kapkodta a szorongásoldót, mint a Tic-Tacot, miközben a gyerekeiket amfetamin-származékokkal etették, hogy kezeljék a beilleszkedési nehézségeiket és javítsanak a tanulmányi eredményeiken, mert hát isten mentsen attól, hogy a tabletták mellé esetleg megpróbálkozzanak egy kis beszélgetésterápiával!

Csak a másodéves téli szünetben jöttem rá, hogy mi volt a szüleim valódi oka arra, hogy megpróbáljanak rávenni a pályamódosításra, bár soha nem mutattam érdeklődést semmilyen más tárgy vagy szak iránt. Az előző félévben olyasmi történt, ami megszilárdította az elhatározásomat, hogy terapeuta legyek. Az akkori pasim legjobb barátja megtámadta és zaklatta a szobatársamat, majd megerőszakolta az egyik diákszövis húgocskámat. A történetek után mindketten hozzám fordultak támogatásért. Meghallgattam őket, segítettem nekik,

és mellettük álltam, amikor a diákszövis vezetők közül páran szereték volna szépen eltussolni az egészet. És sosem éreztem magamat még olyan fontosnak, nélkülözhetetlennek és hasznosnak.

Nem mintha ilyesmiről bármikor beszéltem volna a szüleimmel, de akkor is.

Aztán egy reggelinél, derült égből elkezdtek sorolni a szakokat, amiket szerintük jobban kedvelnék. Újra.

– A PR vagy a marketing tökéletes lenne egy olyan szociális valakinek, mint amilyen te vagy, hercegnő! – mondta apus, miközben zsírszegény sajtkrémet kent a bageljére.

– Vagy a menedzsment. Csodálatos menedzser lennél! – Anya úgy vigyorgott, mintha rábukkant volna a körülírhatatlan karrierек szent Gráljára.

Megpróbáltam lekövetni a szülői logika láncát, de sikertelenül.

– A pszichológia fantasztikus egy olyan szociális valakinek, amilyen én vagyok – mondtam, és felidéztem, hogyan beszélt végre Jacqueline a vele történekről a koleszszobánkban, és hogy a diákszövis gyűlésen Mindi olyan erősen szorította a kezemet, hogy az ujjaim elzsibbadtak. – Segíteni akarok az embereken. Nem igazán látom, hol tudnám kielégíteni ezt a vágyamat a marketingben.

– Nos, igen, de...

– Tudom, hogy így több időbe telik. – Összevontam a szemöldökömet, mert felmerült bennem, hogy esetleg a pénz miatt problémáznak. De akkor nem forgatták a szemüket, amikor Foster csillagászati jogi egyetemi tandíját kellett kipengetni, úgyhogy nem állt össze a kép. – Legalább mesterdiploma kell, ha nem is doktorálok le...

Gyors pillantást váltottak, az arcukra ugyanaz a habozás ült ki, és akkor bekattant. Már tudtam. Az általuk felsorolt munkákhoz nem kell olyan felsőfokú diploma, mint a pszichológiához. Nem

gondolták, hogy képes vagyok rá. Ez volt az egyetlen magyarázat. Nem gondolták, hogy megvan bennem a kellő intellektuális képesség, vagy talán a szükséges munkamorál ahhoz, hogy elvégezzem a mesterképzést. A számba tettem egy falat tojást, és csak rágtam rendületlenül, hogy ne tűnjön fel nekik, hogy éppen szóhoz sem jutok.

Apa Leót a nyári építési gyakorlatok felé lökdöste, miközben Fostert a jogi egyetemmel presszionálta. Elég a bátyáimmal és a bátyáimról folyó beszélgetést hallgattam ki ahhoz, hogy tudjam, miért. Leo volt a lelkes focista, aki nagy ívben leszarta az iskolát. Foster háromévesen már olvasott, tízévesen pedig kivágta a hisztit, ha egy tudatlan tanár négyest merészelt neki adni. A gimiben évfolyammásodik volt (tizenkét év után még mindig bökte a csőrét, hogy lecsúszott az első helyről), kevesebb mint négy év alatt végzett a főiskolán, és huszonegy évesen már elkezdte a jogi egyetemet. Pax mindig is Pax volt, olyan okos, mint Foster, de jobb atléta, mint Leo. Az örületbe kergette apát azzal, hogy hiányzott belőle az eltökéltség ahhoz, hogy többet érjen el annál, hogy eleveckél valahogy az iskolában, baseballozik, és annyi lányt szed fel, ahányat csak bír.

Én voltam a népszerű pomponlány kiterjedt társasági élettel és jó négyes átlaggal. A főiskolán a pomponjaimat diákszövetségre cseréltem, és megtartottam az elégséges, de nem kiemelkedő tanulmányi eredményeimet is. A bátyáimat megállás nélkül nyaggatták a tanulmányaikkal és a karrierterveikkel, elvárták, hogy keményen dolgozzanak, és okosan tervezzenek.

Az én esetemben viszont a diákszövetséges kapcsolatépítést meg az önkénteskedést támogatták, meg hogy vállaljak diákmunkákat, amikből finanszírozhatom a cipőmániámat, és felszedhetek némi munkatapasztalatot. Minden félévben négyes átlagot vittem haza, és

ez elégnek találtatott. Nekem sosem tartottak kiselőadást arról, hogy szerezzek ötöst, amiből csak tudok.

Amikor végre lenyeltem azt a falat tojást, összeszűkülő torkomon úgy vánszorgott le, mint egy darab összerágott gumi, és egy ponton elakadt. Köhögtem, bár nem kezdtem fulladozni, apa azért párszor hátba ütött. A beszélgetés további részéből kivontam magamat, de sosem felejtettem el azt a ki nem mondott „jaj, egek!”-et, amit a szemükből kiolvastam, a néma megértést, és azt, hogy nem tudtam nyelni. Ami éppolyan tünet volt, mint az, amikor hirtelen nem kapsz levegőt vagy majd' kiugrik a szíved a helyéből, miután váratlanul rád ijeszt valami. Az ember nem figyel oda a reflexszerű tevékenységekre, a szívverésre, a lélegzésre, a nyelésre. Azok csak úgy megtörténnek. Amíg egyszer csak le nem állnak.

A következő félévben belesüppedtem az önsajnálatba, arra gondoltam, hogy talán igazuk van, talán tényleg nem tudnám végigcsinálni az emelt szintű képzést, de aztán valahogy sikerült kimásznom belőle, és keményebben kezdtem tanulni. Bár az órák egyre nehezebbek és megterhelőbbek lettek, a jegyeim javultak, és az átlagom is felfelé kúszott. De a szüleim sose kérdezték meg, hogy mikor tervezem letenni a felvételi vizsgát. Sosem javasolták, hogy menjek előkészítőre, mint Fosternek a jogi felvételi előtt. Szóval elfogadtam, hogy egyedül kell csinálnom. Megmutatom nekik, hogy az ő kicsi lányuk tökéletesen felkészült, elhivatott és önálló nő.

Aztán jött a tavalyi év, az érzelmi lejtmenet, amiből nem tudtam kimászni, bármennyire igyekeztem is. Még mindig hittem a választott utamban, szóval elmentem párszor a campus tanácsadói irodájába, de úgy tűnt, nem sokat ér a dolog. Először csak pár órát mulasztottam, aztán már egyáltalán nem jártam be.

Egyszer elmentem egy magánterapeutához is a campuson kívül, de az aktuális szorongásomban és a stresszben kereste a megoldást, mintha a mindennap a lelkemre nehezedő, nyomasztó büntudatot a végzős év nehézségei váltották volna ki, és nem fordítva. Nem mentem vissza hozzá, és azok után, hogy a terápia ilyen csúfos kudarcot vallott, kételkedni kezdtem abban, hogy mire is akarom alapozni a jövőmet, és hogy gondolhatom, hogy bárkinek is segíthetek, amikor még saját magamon se tudok segíteni.

És mi volt a legrosszabb? Hogy mindezt tökéletesen világosan láttam. A kétségbeejtő közömbösséget életem minden területe iránt. Hogy úgy bolyongtam a világban, mint Füles, a fejem felett állandóan lebegő, kitaró kis fekete felhővel. Minden nappal egyre mélyebbre süllyedtem, és a küszködés csak felgyorsította a zuhanást. Pár szemfülesebb diákszővis lány megpróbált felvidítani, de alapvetően nem értették az egészet, én pedig nem akartam belemenni a részletekbe. Egyszer, talán kétszer, majdnem felhívtam Jacqueline-t, az egyetlenegy embert, akinek ki tudtam volna bökni a csúf igazságot. De több száz mérföldre volt tőlem, élte az ő kis boldog életét, és nem tudtam volna elviselni, ha lerántom a saját nyomoromba. Úgyhogy gondosan fogalmazott, vidám hangvételű üziket küldözgettem neki, vicces sztorikkal és hazugságokkal tömött, totál felületesebb hangüzeneteket hagytam neki, szándékosan akkor, amikor tudtam, hogy órán van vagy a stúdióban, és nem fogja tudni felvenni vagy visszahívni.

És végül az utolsó csepp energiámat is arra fordítottam, amiben mindig is a legjobb voltam. Felcsaptam az én életvidám Erin-maszkomat, hogy mindenkinek megkönnyítsem a dolgát, és ne kérdezzék állandóan, hogy jól vagyok-e, hogy vége legyen a szemrehányó „Biztos vagy benne?” érdeklődéseknek és a jó szándékú fogadkozásoknak,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy „én itt vagyok neked”, amikor azt feleltem, hogy minden rendben. És ettől mindenki hullá megkönnyebbültnek látszott.

A jegyeim romlottak, és velük együtt az átlagom is. Valahogy átvonszoltam magam a célvonalon, sikerült lediplomáznom a terv szerint, de nem iratkoztam fel a felvételi vizsgára az őszi határidőig. Otthagytam a félkész jelentkezési lapjaimat, és egyet sem adtam be. Nem kértem ajánlásokat a professzoroktól, akik korábban jelezték, hogy szívesen segítenének nekem.

Így hát most ebben a melóban kellett bizonyítanom, mert enélkül nem maradt semmim, és az kurvára biztos, hogy nem férjtartásra szakosodtam.